

felperes állítólag nem felelt meg a személyzeti szabályzat 5. cikkében megfogalmazott követelményeknek. Különösen a felperes képzettsége (turisztikai hivatali alkalmazotti oklevél) nem alkalmas arra, hogy lehetővé tegye a megkötött szerződésben meghatározott B*4-es besorolási fokozat 2. fizetési fokozatba történő besorolást.

Kereseti kérelme alátámasztására a felperes hivatkozik:

- arra a körülményre, hogy sem a felperes felvétele alapjául szolgáló COM/2004/5352/R határozatban megszabott követelmények között, sem a jelen eljárásban nem szerepelt egy meghatározott oklevél birtoklásának szükségessége;
- az Európai Közösségek személyzeti szabályzata 5. cikke (3) bekezdése a) pontja ii) és iii) alpontjának megsértésére és téves alkalmazására. E vonatkozásban azt állítja, hogy egyrészt a felperes oklevele olyan szakértségi, amely igazolja a legalább hároméves középfokú tanulmányok elvégzését, és amely feljogosítja felsőfokú tanulmányok végzésére, másrészt, hogy a 2001. május 1-jétől 2004. április 30-ig az isprai közös kutatási központban a jelen ügyben vitatott álláshelyével teljes egészében azonos feladatkört látott el;
- az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 14., valamint 47-50a. cikkének megsértésére;
- a bizalomvédelem elvének sérelmére;
- az adminisztráció magatartásának jogellenességére a jogbiztonság elvének megsértése és a hátrányos megkülönböztetés szempontjából.

2005. szeptember 19-én benyújtott kereset – Generalitat Valenciana kontra az Európai Közösségek Bizottsága

(T-357/05. sz. ügy)

(2005/C 281/60)

Az eljárás nyelve: spanyol

Felek

Felperes: Generalitat Valenciana (Valencia, Spanyolország) (képviselő: José Vicente Sánchez-Tarazaga Marcelino ügyvéd)

Alperes: az Európai Közösségek Bizottsága

Kereseti kérelem

- Az Elsőfokú Bíróság semmisítse meg a 97/11/61/028. sz. projektcsoporthoz vonatkozó, a Kohéziós Alapból nyújtott támogatás csökkentéséről szóló, 2005. június 27-i C(2005) 1867 végleges bizottsági határozatot.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen kereset alapja az 1997. december 5-i C(97) 3882. sz. bizottsági határozat, amelynek értelmében a 97/11/61/028. sz., Spanyolországban indított és a „szennyvizeknek a Comunidad Autónoma de Valencia Földközi-tengeri partvidékén történő gyűjtésére és kezelésére irányuló projekt” elnevezésű projekt (tizenkét különböző projektet összefoglaló általános projekt) 75 011 715 euró összegű támogatást kapott a Kohéziós Alapból. Ezt a kezdeti összeget később 92 742 913 euróra emelték.

A Bizottság könyvvizsgálat végrehajtása után több szabálytalanságot talált a követett odaítélési eljárásban, elsősorban a tapasztalat, mint odaítélési feltétel és az átlagár, mint a megajánlott ár értékelési eljárása módszerének alkalmazását. A felperes úgy véli, hogy a megtámadott határozat, amely a teljes odaítélés támogatás összegét 2 217 537 euróra csökkenti, sérti az építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 1993. június 14-i 93/37/EGK tanácsi irányelv⁽¹⁾ 18. és 30. cikkét, valamint az 1997. december 21-i Európai Közösségek Pénzügyi Szabályzatának 2. cikkét.

Keresetének alátámasztására a felperes az alábbiakra hivatkozik:

- A közösségi jogszabály kifejezetten hivatkozik a tapasztalatra, mint a kiválasztás egyik feltételére, bár kifejezetten nem említi a lehetséges odaítélési feltételek között, de könnyen megállapítható, hogy a feltételek felsorolása tisztán példázó jellegű, és nem taxatív, valamint nem zárja ki a tapasztalat, mint a szerződés odaítélése egy további feltételének lehetséges alkalmazását. Ezt a megállapítást a közösségi ítélkezési gyakorlat is megerősíti.
- Bármely esetben egyértelműen lehetetlen azt megállapítani, hogy a tapasztalat, mint az odaítélés egyik feltételének felvétele a pályázati kiírásba súlyos és nyilvánvaló jogsértést valósít meg, olyat, amelyet a közösségi jog és ítélkezési gyakorlat rögzített a felelősség elvárása céljából.
- Az „átlagár” módszerének az ár feltétele mérlegelésének mechanizmusaként történő alkalmazását nem tiltják kifejezetten a közösségi jogszabályok, és az ítélkezési gyakorlat is csak akkor kifogásolta ezt a feltételt, amikor egyetlenként szerepelt, nem pedig amikor egyéb feltételekkel együtt.

A felperes továbbá a jogbiztonság, a bizalomvédelem, a visszaható hatály tilalma és az arányosság elvének megsértésére hivatkozik.

⁽¹⁾ HL L 199., 1993.8.9., 54. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 2. kötet, 163. o.